

РЕШЕНИЕ

№ 2742

гр. София, 22.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав, в
публично заседание на 04.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Бойкинова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разглежда дело номер **5100** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 28 от Закона за хазарта (ЗХ).

Образувано е по жалба на „Ц.Б.С-2009“ ООД срещу мълчалив отказ на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите (НАП) за издаване на акт за прихващане и възстановяване на недължимо платени суми по подадено искане № 26-Ц-139 от 07.03.2024 г.

В жалбата се сочи, че въпреки надлежното депозиране на искането изпълнителният директор на НАП не се е произнесъл в срока за издаване на акт за възстановяване, поради което се е формирал мълчалив отказ, който подлежи на оспорване в 14 -дневен срок от изтичане на срока за произнасяне. Твърди се, че платената еднократна такса на основание чл. 30, ал. 6 ЗХ е недължимо платена, поради което подлежи на възстановяване. Според жалбоподателя мълчаливият отказ е незаконосъобразен и противоречащ на трайната практика на СЕС, тъй като с така формулираното увеличение на държавните такси с разпоредбата на чл. 30, ал. 6 ЗХ в сила от 01.01.2024 г. се придава незаконосъобразно обратно действие на съответната разпоредба в ЗХ, доколкото в обхвата ѝ попадат организаторите на хазартни игри, притежаващи лицензи, за които вече е заплатена дължимата по-малка такса. По изложените съображения се иска да бъде отменен мълчаливият отказ, като съдът постанови решение, с което да бъде възстановена недължимо платената сума в размер на 108 750 000 лева. Претендират се разноси.

Ответникът в съпроводителното писмо, с което на основание чл. 152, ал. 2 АПК е изпратил административната преписка изразява становище за неоснователност на жалбата.

В съдебно заседание жалбоподателят „Ц.Б.С.-2009“ ООД, се представлява от юрк. Х., който поддържа жалбата като основателна и моли мълчаливият отказ да бъде отменен.

Ответникът – Изпълнителният директор на Национална агенция за приходите, представляван от юрк. В., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. В представени по делото писмени бележки изразява становище по същество на спора като поддържа, че таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ е дължима, доколкото по своето естество е такава за издаване и поддържане на лиценз с продължителност от 10 години, като уточнява, че процесното увеличение е изчислено и платено пропорционално за оставащите месеци след 01.01.2024 г. при спазване на формулата по § 22 ЗДБ. Ответникът твърди също така, че не е налице прилагане с обратна сила на изменението на нормата на чл. 30, ал. 6 ЗХ спрямо „Ц.Б.С-2009“ ООД, тъй като в случая е налице заварено положение спрямо новоприетата норма. Посочва, че според § 22, ал. 1 ЗДБ, новият размер на таксата се прилага занапред пропорционално за оставащите месеци на действие на лиценза, считано от 01.01.2024 г. Искането към съда е жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна, а отказът на изпълнителния директор на НАП да бъде потвърден като правилен и законосъобразен. Претендират се разноски.

Съдът, като обсъди доводите на страните и писмените доказателства събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано въз основа на подадено искане от дружеството с вх. № 26-Ц-139/07.03.2024 г. на основание чл. 129, ал. 1 ДОПК за възстановяване сумата от 108 750,00 лева недължимо платена такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ за поддържане на лиценз за организиране на хазартни игри.

Не се спори между страните, че дружеството "Ц.Б.С. - 2009" ООД притежава удостоверение за издаден лиценз за организиране на хазартни игри № 000030-9735/23.11.2023 г. на "Ц.Б.С. - 2009" ООД, за срок от 10 години, за игрална зала с адрес: [населено място], [улица] удостоверение за издаден лиценз за организиране на хазартни игри № 000030-4123/08.04.2024 г. на "Ц.Б.С. - 2009" ООД за срок от 10 години за игрална зала с адрес: [населено място].

В законоустановения срок и към датата на приключване на устните състезания административният орган не се е произнесъл по искането.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от активно легитимирано лице – адресат на акта, срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност и в законоустановения срок.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Компетентен да се произнесе по искането безспорно е изпълнителният директор на НАП съгласно чл. 17, ал. 1, т. 16 ЗХ. Въпросът за компетентността на изпълнителния директор на НАП е разрешен с определение № 11877/05.11.2024 г. по описа на Върховния административен съд. Наличието на компетентност за разглеждане на подаденото искане е условие за прилагането на фикцията, уредена в чл. 58, ал. 1 АПК, че непроизнасянето в срок се счита за мълчалив отказ, подлежащ на съдебен контрол.

Страните не спорят по фактите, спорът е правен и се свежда до това дали е налице законово основание да се откаже възстановяване на заплатената от дружеството държавна такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ в размер на 108 750 лева. Заплащането на държавната такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ е за поддържането на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години, която се събира еднократно в размер на 75 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 150 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 150 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 300 000 лв., когато игрите са организирани в

населени места над 500 000 жители.

Не е спорно по делото, че в случая е налице хипотезата с 10-годишен лиценз, поради което таксата от 108 750 лева е заплатена пропорционално при спазване на формулата на § 22 от ПЗР на ЗДБ за 2024 г. – за оставащите месечни вноски от 01.01.2024 г. до края на лицензионния период.

С § 18, т. 2 от ПРЗ на Закона за държавния бюджет (ЗДБ) на Република България за 2024 г. е отменена разпоредбата на чл. 30, ал. 7 ЗХ, която предвиждаше за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане (сред които попада и процесната по аргумент от чл. 242, ал. 1 ЗКПО) да се събират само таксите по ал. 1.

Съгласно § 22, ал. 1 ПЗР ЗДБ организаторите на хазартни игри с игрални автомати с лицензи, издадени преди 01.01.2024 г. (какъвто е настоящият случай) дължат таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ, в размер, определен по посочената формула: $A = B \times D$, където А е дължимата еднократна част от таксата; В е еднократната част от таксата по чл. 30, ал. 3 ЗХ; С е общият брой месеци от срока на действие на издадения на организатора лиценз, а D е броят месеци на действие на лиценза, оставащи след 1 януари 2024 г. Според ал. 2 на същата разпоредба в случай, че срокът на действие на лиценза в месеци след 1 януари 2024 г. не изтича в края на календарен месец, определянето на общия брой месеци от срока на действие на издадения на организатора лиценз за целите на изчисляване на дължимата еднократна част от таксата по ал. 1 се закръглява надолу до края на предходния календарен месец. Според § 22, ал. 3 ПЗР на ЗДБ дължимата еднократна част от таксата, определена по ал. 1, се декларира и внася в срок до 28 февруари 2024 г. при условията и по реда на чл. 92 ЗХ като образецът на декларацията се утвърждава от министъра на финансите в срок до 31 януари 2024 г. С § 19-22 ПЗР ЗДБ се придава обратно действие на приетите изменения на чл. 30 ЗХ, съгласно които увеличените размери на еднократните държавни такси за лицензи са приложими и за организаторите на хазартни игри с лицензи, издадени преди 01.01.2024 г. Съобразно посочените по-горе разпоредби оспорващото дружество е декларирало и заплатило сума в размер на 108 750 лева, представляваща таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ за месеците до края на действието на издадения му лиценз след 01.01.2024 г.

Според жалбоподателя макар и таксата да е законоустановена, тъй като разпоредбите, които я регламентират са противоконституционни, същата следва да бъде възстановена като недължимо платена.

Настоящият съдебен състав не споделя възражението на жалбоподателя, че нормите на § 19-§22 от ПЗР на ЗДБ са противоконституционни. Държавните такси за поддържане на лицензи за хазартни игри са регламентирани в ЗХ в съответствие с разпоредбата на чл. 60, ал. 1 вр. ал. 2 от Конституцията на Република България, тоест те са законоустановени. Възраженията в жалбата, че с въвеждането на допълнителна такса се нарушава принципът на свободна стопанска инициатива, както и че се създава нестабилна стопанска среда, нямат отношение законоустановеността на процесната държавна такса. Придаването на обратно действие на нормата, предвиждаща заплащане на държавна такса в по-висок размер не е противоконституционно, тъй като преследва легитимна цел, а именно: справедливо преразпределение на приходите от дейността и разходите за осъществяване на надзора върху хазартната дейност. В този смисъл в цитираното от жалбоподателя Решение № 5 от 11.05.2017 г. по конституционно дело № 12 от 2016 г. К. съд посочва, че мярката „...е средство за справедливо разпределение на разходите в обществото между тези, които в определена степен са привилегирани за своите приходи и следва да понесат и полагащите им се тежести. Никой не е защитен от такава тежест и нейното налагане, дори да има обратно действие въвеждащата я норма, не е задължително нарушаване на правната сигурност. Когато със законодателната промяна се преследва легитимна цел, за постигането на която са предвидени разумно обосновани средства, преценката за правилността на такова

решение е изцяло на законодателя.“

Същото така в цитираното решение на К. съд се посочва, че „...Както в правната доктрина, така и в съдебната практика се прави разграничение между обратно действие на закона, когато той преурежда юридическите факти от момента на тяхното проявление до завършен фактически състав, с който приключва едно правоотношение (ретроактивност *stricto sensu*), и случаите, когато нововъведен правен режим преурежда за в бъдеще заварени правоотношения, които не са приключили (привидна, несъщинска ретроактивност - незабавно прилагане на закона). В своята практика К. съд подчертава, че правилото за неретроактивност е проява на конституционните принципи за правова държава и законност, като приема, че "...хипотезата на прилагане на новия закон към заварено правоотношение не е равнозначна на обратно действие на новия закон (Решение № 12 от 11.11.2010 г., Решение № 9 от 1996 г., Решение № 10 от 2011 г.). Конституцията не съдържа забрана за обратно действие на правните норми във всички области на правото, а тя произтича от върховенството на правото като конституционен принцип (чл. 4, ал. 1 от Конституцията) и е приложима към хипотезите на ретроактивност *stricto sensu*, когато се нарушава доверието в правната система, правната сигурност и придобити права. Изрична забрана в този смисъл се съдържа единствено в чл. 5, ал. 3 от Конституцията по отношение на наказателните закони, които предвиждат нови или по-тежки санкции от отменените. Не е изключен ретроактивен ефект на закона в гражданскоправните отношения и той може да бъде обоснован с публичен интерес, особено ако става дума за правни норми, приети в процес на трансформиране на ценностния фундамент на обществото. Докато ретроактивност *stricto sensu* е допустима само по изключение, несъщинска ретроактивност е по правило възможна, когато законодателните цели не могат да бъдат надхвърлени от интереса на индивида в продължаващото действие на предишния закон. Незабавното прилагане на закона е съвместимо с принципа на закрила на правната сигурност, когато е подходящо и необходимо, за да бъде постигната преследваната от закона цел“.

В случая не са налице основания за възстановяване на платената такса от жалбоподателя по чл. 30, ал. 6 ЗХ вр. § 22 ПЗР на ЗДБ, тъй като същата е била заплатена на валидно правно основание, като към момента на подаденото искане не са били налице основания, които да водят до частично или цялостно отпадане на дължимостта ѝ.

По изложените съображения съдът намира, че мълчаливият отказ на изпълнителния директор на НАП е законосъобразен и не страда от пороци, водещи до неговата отмяна. Жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 102.26 евро (200 лева).

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Ц.Б.С-2009“ ООД срещу мълчалив отказ на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите по искане с вх. № 26-Ц-139 от 07.03.2024 г.

ОСЪЖДА „Ц.Б.С-2009“ ООД да заплати на Национална агенция за приходите сумата в размер на 102.26 евро (200 лева), представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване срок пред Върховния административен съд в 14 – дневен от съобщаването му.

СЪДИЯ:

